

Kopie
 Afgeleverd aan: GEGEVENSBECHERMINGSAUTORITEIT
 (GBA)
 art. 792 GW
 Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

5

Repertoriumnummer 2026 / 125
Datum van uitspraak 7 januari 2026
Rolnummer 2025/AR/1141

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

N°

Niet registreerbaar

Hof van beroep

Brussel

**Sectie Marktenhof
 19de kamer A**

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00004684314-0001-0013-01-01-1

_____ zoals ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer _____

Verzoekster, hierna “_____”

vertegenwoordigd door Meester VANDENDRIESSCHE Gerrit en Meester Jan CLINCK, beiden advocaat _____

TEGEN

GEGEVENSBECHERMINGSAUTORITEIT, zoals ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35,

Verweerster, hierna “**GBA**”,

vertegenwoordigd door Meester ROETS Joos, Meester BUGGENHOUDT Claire en Meester ROES Timothy, allen advocaat _____

***

Gelet op de procedurestukken :

- de beslissing ten gronde nr. 91/2025 betreffende “*de informatie en transparantieplichtingen, het recht op gegevenswissing en de positie van DPO*” van 5 juni 2025 in het dossier met dossiernummer DOS-2018-05915 van de Geschillenkamer van de GBA (hierna de “**Bestreden Beslissing**”);
- het verzoekschrift van 7 juli 2025, waarmee _____ beroep aantekent tegen die beslissing;
- de syntheseconclusie van _____ zoals namens haar neergelegd op 22 oktober 2025;
- de syntheseconclusie van de GBA zoals namens haar neergelegd op 19 november 2025;
- de stukkenbundels zoals neergelegd door partijen.

Gehoord de advocaten van partijen ter openbare terechtzitting van 26 november 2025 waarna de zaak in beraad werd genomen voor uitspraak op **17 december 2025**.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

┌ PAGE 01-00004684314-0002-0013-01-01-4 ─┐

I. Feiten en procedurele voorgaanden

1 ██████ is een incassobureau dat voor opdrachtgevers invorderingsactiviteiten uitoefent in eigen naam. In die hoedanigheid treedt zij op als verwerkingsverantwoordelijke voor de verwerkingen van persoonsgegevens van schuldenaren.

De huidige procedure vindt haar oorsprong in een invorderingsopdracht die ██████ uitvoerde voor de ██████ (hierna: ██████), een groep van ██████ in Vlaanderen en Brussel.

Op 14 februari 2017 ontving de heer ██████ (hierna: de Klager) een aanmaning tot betaling van een openstaande factuur van ██████ verzonden door ██████

In zijn brief van 11 december 2017 reageerde de Klager met de melding dat de invordering ongegrond is en dat ██████ bijgevolg geen rechtsgrond heeft om zijn persoonsgegevens verder te verwerken. Hij vroeg de wissing van zijn persoonsgegevens.

██████ erkende dat het gaat om een facturatiefout en dat het openstaande bedrag werd kwijtgescholden. Ook ██████ gaf te kennen geen verdere invorderingsstappen te zullen ondernemen.

Op 18 juni 2018 herhaalde de Klager zijn verzoek tot wissing.

Op 25 juni 2018 informeerde ██████ de Klager dat zijn gegevens uit haar databank werden verwijderd.

Vervolgens op 14 september 2018 en 22 september 2018 verstuurde ██████ volgens haar per vergissing en vanwege een “menselijke fout” bij het wissen, evenwel nieuwe betalingsverzoeken naar de Klager voor de betaling van de voornoemde kwijtgescholden factuur.

Daarop diende de Klager op 17 oktober 2018 klacht in bij de GBA tegen ██████

Na het – ten onrechte - versturen van de nieuwe betaalverzoeken paste ██████ haar interne procedure aan. Ze ging over tot een gedeeltelijke wissing van de persoonsgegevens van de Klager. Het resultaat na het ledigen van de databank was een gepseudonimiseerde dataset, die enkel nog volgende gegevens bevat: een stad, de klantreferentie (i.e. in dit dossier dus de referentie van ██████ het factuurnummer en de gefactureerde sommen. Alle overige gegevens zijn volgens ██████ verwijderd.

Op 8 november 2018 verklaarde de Eerstelijnsdienst van de GBA de klacht ontvankelijk en maakte zij deze over aan de Geschillenkamer. Vervolgens, op 27 november 2018, vroeg de Geschillenkamer een onderzoek aan de Inspectiedienst.

De Geschillenkamer stelde [REDACTED] op 14 februari 2022 op de hoogte dat het dossier gereed was voor behandeling ten gronde. [REDACTED] werd verzocht om zich te verweren op de inbreuken op de Verordening 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (hierna: AVG) die opgenomen stonden in het verslag van de Inspectiedienst.

Op 24 maart 2025 vond een hoorzitting plaats, waarvan het proces-verbaal op 17 april 2025 aan de partijen werd bezorgd.

Op 5 juni 2025 besliste de Geschillenkamer het bevel op te leggen aan [REDACTED] (Verweerder 2 in de bestreden beslissing) om aan het verzoek tot gegevenswissing van de Klager te voldoen en zodoende zijn gegevens volledig te wissen. De Geschillenkamer formuleerde tegen [REDACTED] daarbij tevens een berisping. Er was eveneens een aparte berisping lastens [REDACTED] (Verweerder 1 in de bestreden beslissing) die hiertegen niet in rechte is opgekomen.

Het is tegen deze beslissing van 5 juni 2025 dat het beroep van [REDACTED] is gericht.

II. Bestreden Beslissing

De Geschillenkamer oordeelde het volgende op 5 juni 2025:

“Op grond van artikel 100, § 1, 5° (van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de GBA: hierna: “WOG”) een berisping te formuleren tegen Verweerder 1 voor de inbreuk op artikelen 12.1, 13 en 30 AVG.

Op grond van artikel 100, § 1, 6° WOG Verweerder 2 te bevelen dat wordt voldaan aan het verzoek van de betrokkene om zijn recht van gegevenswissing uit te oefenen door zijn gegevens volledig te wissen.

Op grond van artikel 100, § 1, 5° WOG een berisping te formuleren tegen Verweerder 2 voor de inbreuk op artikel 17 AVG.”

III. Voorwerp van de vorderingen

Bij syntheseconclusie vordert [REDACTED]

De beslissing 91/2025 van 5 juni 2025 van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit integraal te vernietigen voor wat betreft (i) de motivering

betreffende [REDACTED] (deel III van de Bestreden Beslissing m.i.v. punt 18 waarnaar in deel III verwezen wordt) en (ii) de maatregelen betreffende [REDACTED] (deel IV.2 van de Bestreden Beslissing) behoudens in zoverre op grond van artikel 100, §1 WOG beslist werd de klacht te seponeren voor wat betreft de grieven ten aanzien van [REDACTED] inzake artikel 38, lid 6 AVG.

In ieder geval, de Gegevensbeschermingsautoriteit te veroordelen tot de betaling van alle kosten van het geding, met inbegrip van de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding aan het basistarief (1.883,72 EUR).

De **GBA** vraagt het Marktenhof :

- In hoofde het door [REDACTED] ingestelde beroep ongegrond te verklaren;
- Hoe dan ook, [REDACTED] te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding voor niet in geld waardeerbare vorderingen;
- Hoe dan ook, in voorkomend geval voor recht te zeggen dat de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA) als orgaan van de overheid is vrijgesteld van de betaling van rolrechten.

IV. Beoordeling door het Marktenhof

AANGAANDE DE ONTVANKELIJKHEID

2. Er wordt niet betwist dat het verzoekschrift binnen de termijn van 30 dagen, bedoeld in artikel 108, §1, van de WOG, ter griffie van het hof werd neergelegd.

Er zijn geen ambtshalve op te werpen middelen van niet-ontvankelijkheid.

Het beroep is ontvankelijk.

AANGAANDE DE GROND

Over de door de Geschillenkamer weerhouden inbreuk op artikel 17 AVG door [REDACTED] (eerste middel [REDACTED])

Over de vermeende schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging

3. [REDACTED] stelt dat haar recht van verdediging is geschonden omdat zij nooit is geïnformeerd over het feit dat zij zich diende te verweren op een schending van artikel 17.1, d) AVG wat betreft de

onvolledige wissing. De Geschillenkamer had, volgens ██████ in de kennisgeving van 14 februari 2022 en voorafgaand aan de uitwisseling van de schriftelijke conclusies voor de Geschillenkamer, ook moeten aangeven op grond van welk specifiek geval vervat in artikel 17.1 AVG de klager een recht op gegevenswissing genoot.

4. Het Marktenhof weerhoudt te dezen geen schending van het recht op verdediging. De kennisgeving van de Geschillenkamer verwees uitdrukkelijk op een mogelijke schending van artikel 17 AVG. De kennisgevingsbrief zette, in samenhang gelezen met het Inspectieverslag dat een inbreuk weerhield op de artikelen 17.1, a), AVG, en artikel 17.1, d), AVG, afdoende helder uiteen welke tekortkomingen aan ██████ werden verweten.

Over de toepassing van artikel 17.1.a) AVG

5. Artikel 17.1.a) AVG - Recht op gegevenswissing (“recht op vergetelheid”) bepaalt dat de betrokkene het recht heeft van de verwerkingsverantwoordelijke zonder onredelijke vertraging, de wissing van hem betreffende persoonsgegevens te verkrijgen. De verwerkingsverantwoordelijke is verplicht persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen wanneer de persoonsgegevens niet langer nodig zijn voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of anderszins verwerkt.

6. Deze bepaling is van toepassing sinds 25 mei 2018 (art. 99 AVG).

Hieruit volgt dat de GBA niet naar rechte kon oordelen dat ██████ vermeld artikel 17.1.a) schond omdat ze, na het (eerste) verzoek tot wissing van de Klager van 17 december 2017, diens gegevens niet volledig heeft gewist. Deze bepaling was immers niet van toepassing op het moment van dat eerste verzoek tot wissing. De partijen zijn desbetreffend bevraagd ter zitting.

7. De Bestreden Beslissing stelde verder een schending vast van vermeld artikel 17.1.a) in hoofde van ██████ omdat die, na het verzoek tot wissing van 18 juni 2018 uitgaand van de Klager, diens gegevens niet heeft gewist maar gepseudonimiseerd.

8. De Geschillenkamer oordeelde dat gepseudonimiseerde gegevens steeds persoonsgegevens blijven in de zin van artikel 4.1 van de AVG. Door na een verzoek overeenkomstig artikel 17.1 AVG, persoonsgegevens te pseudonimiseren in plaats van te wissen, weigerde ██████ volgens de Geschillenkamer, het recht op gegevenswissing na te leven. De Geschillenkamer stelde nog dat, tenzij er beroep kan worden gedaan op een uitzondering in artikel 17.3 AVG (hetgeen volgens haar in de administratieve procedure niet is aangevoerd) het weigeren om persoonsgegevens te wissen een inbreuk uitmaakt op artikel 17 AVG.

9. Na de uitspraak ter zake van de Geschillenkamer beoordeelde het Hof van Justitie van de EU bij arrest van 4 september 2025 (in de zaak C-413/23 P, EDPS) met betrekking tot verordening

2018/1725 van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, een middel dat ervan uit ging dat gepseudonimiseerde gegevens in alle gevallen persoonsgegevens vormen louter omdat er informatie bestaat aan de hand waarvan de betrokkene kan worden geïdentificeerd, zonder dat concreet hoeft te worden onderzocht of de persoon op wie die gegevens betrekking hebben ondanks de pseudonimisering identificeerbaar is.

Het Hof van Justitie herinnerde eraan dat volgens de bewoordingen van artikel 3, punt 1, van verordening 2018/1725, informatie betrekking moet hebben op een “geïdentificeerde of identificeerbare” natuurlijke persoon om als persoonsgegeven in de zin van die bepaling te kunnen worden aangemerkt. Voor de toepassing van deze verordening is dus in principe vereist dat wordt onderzocht of de betrokkene op wie de informatie in kwestie betrekking heeft, geïdentificeerd of identificeerbaar is. (arrest 4 september 2025, r.o. 69)

Het begrip “pseudonimisering” moet worden gedefinieerd als *“het verwerken van persoonsgegevens op zodanige wijze dat de persoonsgegevens niet meer aan een specifieke betrokkene kunnen worden gekoppeld zonder dat er aanvullende gegevens worden gebruikt, mits deze aanvullende gegevens apart worden bewaard en technische en organisatorische maatregelen worden genomen om ervoor te zorgen dat de persoonsgegevens niet aan een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon worden gekoppeld”*. (arrest 4 september 2025, r.o. 71)

Pseudonimisering is dus geen element van de definitie van “persoonsgegevens”, maar verwijst naar de invoering van technische en organisatorische maatregelen om het risico te verminderen dat een reeks van persoonsgegevens en de identiteit van de betrokkenen aan elkaar worden gerelateerd. Pseudonimisering kan de verwerkingsverantwoordelijken en verwerkers helpen om hun verplichtingen inzake gegevensbescherming na te komen. (arrest 4 september 2025, r.o. 72)

Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 6, van verordening 2018/1725 blijkt dat het begrip “pseudonimisering” veronderstelt dat er informatie is aan de hand waarvan de betrokkene kan worden geïdentificeerd. Alleen al door het bestaan van dergelijke informatie is het uitgesloten dat gepseudonimiseerde gegevens in alle gevallen kunnen worden beschouwd als anonieme gegevens die buiten de werkingssfeer van deze verordening vallen. (arrest 4 september 2025, r.o. 73)

Dit neemt niet weg dat uit het in artikel 3, punt 6, van deze verordening neergelegde vereiste dat de identificatiegegevens apart moeten worden bewaard en dat er technische en organisatorische maatregelen moeten worden genomen „om ervoor te zorgen dat de persoonsgegevens niet aan een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon worden gekoppeld”, blijkt dat pseudonimisering met name tot doel heeft te voorkomen dat de betrokkene enkel aan de hand van gepseudonimiseerde gegevens kan worden geïdentificeerd. (arrest 4 september 2025, r.o. 74)

Voor zover dergelijke technische en organisatorische maatregelen daadwerkelijk zijn getroffen en daarmee wordt voorkomen dat de betreffende gegevens op zodanige wijze aan de betrokkene worden gekoppeld dat deze niet of niet meer identificeerbaar is, kan pseudonimisering gevolgen hebben voor het persoonlijke karakter van die gegevens in de zin van artikel 3, punt 1, van verordening 2018/1725. (arrest 4 september 2025, r.o. 75)

Wanneer de verwerkingsverantwoordelijke die de pseudonimisering heeft toegepast over aanvullende gegevens beschikt op basis waarvan de gepseudonimiseerde gegevens aan de betrokkene kunnen worden gekoppeld, behouden die gegevens, ondanks de pseudonimisering ervan, hun persoonlijke karakter. (arrest 4 september 2025, zie r.o. 76)

Gegevens die op zich onpersoonlijk zijn, verkrijgen een “persoonlijk” karakter wanneer de verwerkingsverantwoordelijke ze ter beschikking stelt aan andere personen die beschikken over middelen waarvan redelijkerwijs te verwachten valt dat de betrokkene daarmee kan worden geïdentificeerd. Die gegevens vormen dan zowel voor deze personen als indirect voor de verwerkingsverantwoordelijke persoonsgegevens. (arrest 4 september 2025, r.o. 84)

Gepseudonimiseerde gegevens mogen dus niet in alle gevallen en voor eenieder worden beschouwd als persoonsgegevens voor de toepassing van verordening 2018/1725, vermits pseudonimisering, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, daadwerkelijk kan verhinderen dat andere personen dan de verwerkingsverantwoordelijke de betrokkene op zodanige wijze identificeren dat deze betrokkene voor hen niet of niet meer identificeerbaar is. (arrest 4 september 2025, r.o. 86)

Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 1, van verordening 2018/1725, blijkt dat de Uniewetgever het begrip “persoonsgegevens” ruim wil uitleggen, maar dit begrip is niet onbeperkt, vermits deze bepaling met name vereist dat de betrokkene geïdentificeerd of identificeerbaar is. (arrest 4 september 2025, r.o. 88)

Verordening 2018/1725 bevat verplichtingen, zoals de in artikel 15 van die verordening neergelegde verplichting om informatie te verstrekken aan de betrokkene, die alleen kunnen worden nagekomen als de betrokkene wordt geïdentificeerd. Dergelijke verplichtingen kunnen niet worden opgelegd aan een entiteit die helemaal niet tot die identificatie in staat is. (arrest 4 september 2025, r.o. 89)

10. Overweging 5 van de Verordening 2018/1725 bepaalt dat wanneer de bepalingen van deze verordening dezelfde principes volgen als de bepalingen van de AVG, beide bepalingen overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie homogeen moeten worden uitgelegd, in het bijzonder omdat gezien de opzet van deze verordening, zij moet worden opgevat als de tegenhanger van de AVG.

11. De GBA stelde ter zitting dat, gelet op vermeld arrest van 4 september 2025, er inderdaad niet meer van kan worden uitgegaan dat in alle gevallen, gepseudonimiseerde gegevens persoonsgegevens zijn in de zin van artikel 4.1 van de AVG.

Volgens de GBA vormen de gepseudonimiseerde gegevens van de Klager evenwel persoonsgegevens in de zin van artikel 4.1 AVG vermits ████████ zelf de verwerkingsverantwoordelijke is die de gegevens heeft gepseudonimiseerd en geen derde. Ze wijst er op dat ████████ de gegevens niet heeft geanonimiseerd, maar gepseudonimiseerd, hetgeen inhoudt dat ze kan overgaan tot re-identificatie van de betrokkene door aanvullende gegevens te gebruiken.

12. Dat ████████ tot re-identificatie van de Klager kan overgaan, wordt door haar niet betwist. Bij een vraag tot wissing blijft een beperkte set aan identificerende elementen behouden: een stad, de klantreferentie, het factuurnummer en de gefactureerde bedragen. Naar aanleiding van een nieuw betalingsverzoek (met dezelfde referentie) zou de Klager door ████████ (opnieuw) kunnen geïdentificeerd worden.

13. Uit het voorgaande volgt dat de gepseudonimiseerde gegevens van de Klager persoonsgegevens zijn in de zin van vermeld artikel 4.1. De Klager had aldus in principe recht op gegevenswissing overeenkomstig artikel 17.1.a) AVG.

Over de toepassing van artikel 17.3 AVG

14. Artikel 17.3.b) AVG bepaalt: *“De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing voor zover verwerking nodig is voor het nakomen van een in een het Unierecht of het lidstatelijke recht neergelegde wettelijke verwerkingsverplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust, of voor het vervullen van een taak van algemeen belang of het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is verleend.”*

15. ████████ stelt – ten onrechte – dat de Geschillenkamer het motiveringsbeginsel heeft geschonden door te oordelen dat de uitzondering van artikel 17.3 AVG *“in het huidige geval (...) niet wordt ingeroepen”* en geen rekening te hebben gehouden met de door ████████ opgegeven redenen waarom ze tot de pseudonisering in plaats van wissing van de persoonsgegevens van de Klager was overgegaan.

Het Marktenhof stelt vast dat ████████ inderdaad vanaf pagina 18 van haar syntheseconclusies voor de Geschillenkamer heeft uitgelegd waarom ze de “corrigerende maatregel” van het pseudonisieren had genomen, nl. om te voorkomen dat, mocht er bij de vernietigingsprocedure toch nog een opdrachtbrief van een klant in het systeem blijven steken, onnodig een nieuw dossier wordt geopend en een nieuw betalingsverzoek naar een betrokkene wordt opgestuurd. ████████ heeft daarbij evenwel nergens veruitwendigd zich specifiek te willen beroepen op de uitzondering

van artikel 17.3 AVG, zoals ze nochtans wel heeft gedaan in de syntheseconclusies voor het Marktenhof¹.

In randnummer 37 van de Bestreden Beslissing stelt de Geschillenkamer dit expliciet vast:

Tenzij er beroep kan worden gemaakt op een uitzondering in artikel 17.3 AVG, hetgeen in het huidige geval niet wordt ingeroepen, is het weigeren om persoonsgegevens te wissen een inbreuk op artikel 17 AVG.

Wil een verwerkingsverantwoordelijke aanspraak maken op de toepassing van een uitzonderingsregime zoals voorzien in de AVG, dan dient zij dit duidelijk (met vermelding van de toepasselijke bepaling) voor de Geschillenkamer te specificeren. Anders dan ██████ aanvoert, is het niet aan de Geschillenkamer om ambtshalve de nakoming van wettelijke verwerkingsverplichtingen te toetsen aan de uitzondering zoals bepaald in artikel 17.3, b) AVG.

16. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 108, § 1, van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (WOG) blijkt dat het Marktenhof in het kader van een beroep tegen een beslissing van de Geschillenkamer oordeelt met volle rechtsmacht.

Dit impliceert dat het Marktenhof, binnen de grenzen van de devolutieve werking van het beroep, uitspraak doet over alle rechts- en feitelijke vragen zoals zij door de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit werden onderzocht.²

Het Marktenhof kan zich aldus in zijn beoordeling in beginsel volledig in de plaats stellen van de Gegevensbeschermingsautoriteit. Het kan de beslissing waartegen hoger beroep is ingesteld niet alleen vernietigen, maar ook hervormen. Het kan vervolgens een beslissing nemen die de aangevochten beslissing vervangt.³

De essentie van die volle rechtsmacht is dat partijen, binnen de grenzen van de devolutieve werking van het beroep, een integraal verweer kunnen voeren voor het Marktenhof, ook inzake feiten of rechtsvragen die niet of onvoldoende aan bod kwamen in de Bestreden Beslissing (uiteraard voor zover deze feiten dateren van voor de Bestreden Beslissing zelf).

Het Marktenhof kan ter zake, gelet op haar volle rechtsmacht, de toepassing van artikel 17.3.b) beoordelen.

17. ██████ legt uit dat de procedure met betrekking tot de verzoeken tot wissing van persoonsgegevens, na de aanvankelijke fout, die leidde tot het foutief heropstarten van de invorderingsprocedure ten aanzien van de de Klager, gewijzigd is in die zin dat persoonsgegevens in

---

¹ Zie randnummer 38 van de syntheseconclusie.

² Zie Cass. 10 januari 2025, C.22.0110.N, concl. S. Ravyse, op www.juportal.be. Zie ook HvJ EU 7 december 2023, C- 26/22 en C- 64/22, UF en AB/Land Hessen (SCHUFA)), nrs. 53-59. op <https://curia.europa.eu>.

³ Zie Cass. 12 december 2019, C.18.0250.N, concl. R. Mortier.

de incassodossiers uit de database bij gelijkaardige situaties niet meer volledig gewist mogen worden. Ze kunnen enkel geleidigd worden, met uitzondering van het behoud van een minimum aantal identificerende elementen die ervoor kunnen zorgen dat, mocht iemand voor een bepaalde persoon en schuldvordering per vergissing opnieuw een incassodossier willen opmaken, er aldus nog een spoor is van het oude dossier zodat het opnieuw ingeven van een oude reeds verwijderde schuldvordering niet meer mogelijk is. Bij een volledige wissing zou het mogelijk blijven dat er naar aanleiding van fouten bij ██████████ of de opdrachtgever nog onterechte betalingsverzoeken worden verstuurd naar de betrokkene.

██████████ wijst op het feit dat de impact op de betrokkene van het ontvangen van onterechte aanmaningen groter is dan de impact die de betrokkene ondervindt doordat zijn gegevens bij ██████████ zijn gepseudonimiseerd.

18. Het Marktenhof aanvaardt de stelling van ██████████ dat het verwijderen van gegevens gekoppeld aan bewaren van enkele minimale identificerende gegevens van de Klager om toekomstige inbreuken op de AVG te vermijden en dus een in een het Unierecht neergelegde wettelijke verwerkingsverplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust, na te komen, in dit specifieke geval kan volstaan in het licht van artikel 17.3.b AVG. De GBA haalt voor het Marktenhof geen gegronde reden aan waarom het doel dat ██████████ aangeeft als rechtvaardiging onder artikel 17.3.b AVG niet legitiem zou zijn.

19. Los van hetgeen de GBA desbetreffend ook beweert, is het Marktenhof van oordeel dat ██████████ zich in dit specifieke geval kon beroepen op de uitzondering van artikel 17.3.b AVG.

Conclusie

20. Gelet op het voorgaande moet de Bestreden Beslissing worden hervormd in zoverre ze ██████████ beveelt dat wordt voldaan aan het verzoek van de betrokkene om zijn recht van gegevenswissing uit te oefenen door zijn gegevens volledig te wissen en een berisping formuleert tegen ██████████ voor de door haar weerhouden inbreuk op artikel 17 AVG.

Het Marktenhof hervormt de beslissing van de Geschillenkamer in die zin dat voor recht wordt gezegd dat met betrekking tot het verzoek tot wissing van de persoonsgegevens in de zin van artikel 17.1.a) AVG, ██████████ zich in dit specifieke geval kon beroepen op de uitzondering van artikel 17.3.b AVG en dat er derhalve geen maatregelen kunnen worden bevolen of sancties kunnen worden opgelegd lastens ██████████

De overige middelen van ██████████ zelfs al waren ze *gegrond, quod non*, kunnen alleszins niet leiden tot een ruimere hervorming van de Bestreden Beslissing. ██████████ heeft er sowieso geen belang bij schending van het vertrouwensbeginsel en motiveringsbeginsel aan te voeren omdat de Bestreden

Beslissing enkel een inbreuk op artikel 17 AVG en niet op artikel 5.1, a), artikel 25.1 AVG of artikel 12 AVG in haar hoofde van [REDACTED] heeft weerhouden. Evenmin heeft zij er belang bij verweer te voeren tegen het oordeel van de Geschillenkamer met betrekking tot artikel 38, lid 6, van de AVG, vermits het dossier desbetreffend is geseponeerd. Tenslotte is ook haar verweer met betrekking tot artikel 24 AVG niet nuttig vermits door de Geschillenkamer geen op zichzelf staande inbreuk op die bepaling is vastgesteld. Die middelen zijn dus niet ontvankelijk.

AANGAANDE DE KOSTEN

21. De gerechtskosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 1.883,72 euro, vallen ten laste van de GBA, vermits die in het ongelijk is gesteld.

De arresten houdende veroordeling van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, van de openbare instellingen die zijn opgericht door de Staat, en van de inrichtingen van de Gemeenschappen en de Gewesten zijn vrijgesteld van het rolrecht. De GBA is een autonome instelling met rechtspersoonlijkheid en werd als orgaan van de Staat opgericht. De GBA bevindt zich duidelijk in dezelfde situatie als alle andere organen van de Staat en is dus principieel vrijgesteld van het rolrecht.

OM DEZE REDENEN, HET MARKTENHOF,

Het Hof beslist bij arrest op tegenspraak.

Het beroep van [REDACTED] is ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De bestreden beslissing wordt vernietigd in zoverre ze op grond van artikel 100, § 1, 6°, WOG, [REDACTED] beveelt dat wordt voldaan aan het verzoek van de betrokkene om zijn recht van gegevenswissing uit te oefenen door zijn gegevens volledig te wissen en op grond van artikel 100, § 1, 5°, WOG, een berisping formuleert tegen [REDACTED] voor de inbreuk op artikel 17 AVG.

Het Marktenhof hervormt de beslissing van de Geschillenkamer in die zin dat voor recht wordt gezegd dat met betrekking tot het verzoek tot wissing van de persoonsgegevens in de zin van artikel 17.1.a) AVG, [REDACTED] zich in dit specifieke geval kon beroepen op de uitzondering van artikel 17.3.b) AVG en dat er derhalve geen maatregelen kunnen worden bevolen of sancties kunnen worden opgelegd lastens [REDACTED].

De GBA wordt veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 1.883,72 euro aan [REDACTED] en tot het dragen van de bijdrage van 26 euro aan het Budgettair Fonds.

Ten gevolge van de gezamenlijke toepassing van de artikelen 279 en 161, 1°bis, van het Wetboek der registratierechten is de GBA vrijgesteld van de betaling van het rolrecht.

Aldus geoordeeld en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 19e kamer A van het hof van beroep te Brussel op **7 januari 2026**,

waar aanwezig waren:

A-M. WITTERS,
A. BOSSUYT,
O. DUGARDYN,
S. DE COOMAN,

Raadsheer,
Raadsheer,
Plaatsvervangend raadsheer,
Griffier,

